

Karmela Kolarić, 8.b: Oni su drukčiji, ali su isti (rasprava)

Od početka ljudske civilizacije pojedinci, i koji su smatrani drukčijima od skupine, bili su izopćeni. Bilo bi logično pomisliti da su ta vremena iza nas, da su ljudi naučili uvažavati individualnost i slobodu pojedinaca u društvu, no to nije slučaj u našem društvu. To se najviše vidi na djeci i mladima.

Još od prvog razreda osnovne škole, ako ne i ranije, djeca su podvrgnuta pritisku društva: djevojčice moraju voljeti ružičastu boju i princeze, a dječaci Ninja-kornjače, vojnike itd. Iako dječaci imaju slobodan izbor kad se radi o bojama, oni moraju voljeti sport. Ako se, kojom ludom slučajnošću, dogodi da djeca ne vole ono što im društvo govori da smiju voljeti, druga djeca im se rugaju. Takvo osuđivanje traje kroz niže razrede osnovne škole. U višim razredima druge se počinje osuđivati zbog načina odijevanja, glazbe, a ponekad i zbog sposobnosti: ako se osoba ne želi družiti s drugima 24 sata na dan, proglašuje se čudnom. Takve osobe često zlostavljaju u školi. No čak i ako ste potpuno vesela, optimistična i socijalna osoba, netko će i dalje naći način da vas izopćuje. Počet će s osobnim stilom odijevanja, zatim će prijeći na glazbu, a završiti s religijom. Naravno, bit će i više nego dovoljno tema između glazbe i religije, kao na primjer seksualnost. Iako potpuno shvaćam ljudsku potrebu za zajedništvom, izopćenje ljudi koji su drugačiji u potpunosti je pogrešno. Na Youtube-u ima i više nego dovoljno mladih koji su snimili svoje priče, priče o tome kako su ih drugi zlostavljali godinama. Postaviti svoju priču na internet ponekad je dobra stvar zato što vam ljudi koji su prošli kroz iste muke mogu pružiti podršku, a možete i ohrabriti one koji se previše boje da bi nešto rekli, no to isto tako može biti i prilika drugima da bi vas zlostavljali i preko interneta, ako to već ne čine, a to može imati grozne posljedice. Najbolji primjer toga je američka tinejdžerica Amande Todd koja je objavila svoju priču kako bi dobila

pomoć i utjehu, no umjesto toga dobila je toliko mržnje da si je na kraju oduzela život. Tako završe mnogi mladi koje se smatra „čudnima“ uglavnom zbog toga što se nemaju komu obratiti.

Na Youtube-u također postoje mnoge snimke na kojima je prikazano zlostavljanje. To uglavnom izgleda ovako: jedan ili više zlostavljača okruže žrtvu, plaše ju i prijete joj, zatim počne i fizički dio zlostavljanja i premlaćivanje. Ali najgori dio je to što nitko ne zaustavlja nasilnika, nego svi snimaju mobitelom. Takvo ponašanje je neprihvatljivo. Bez obzira na to koliko i vi sami tu osobu smatrate „čudnom“, on ili ona je i dalje ljudsko biće kojem je u tom trenutku potrebna pomoć, a ne atrakcija koju treba što prije snimiti kako bi taj trenutak mogli opet i opet gledati s prijateljima za zabavu. Mislim da je najveći problem to što mladi ne gledaju jedni na druge kao osobe sa svojim vlastitim životima nego kao „nekoga tko se s njim/njom ide u školu“. Jedni drugima postajemo manje vrijedni od predmeta, sve zbog zapravo nepostojećih razlika.

Najbolji način da se sve ovo prekine je da napokon naučimo uživati i tolerirati druge bez obzira na razlike između nas, jer upravo nas te razlike čine jedinstvenima. Dok to ne naučimo, možemo ići samo unatrag, naše društvo ne može napredovati dok ne počnemo poštivati jedni druge.